

Berettigelse, selv om han ikke har taget Hensyn dertil ved Budgettets Affattelse, men ogsaa, at det egentlig vilde være mindre hensigtsvarende at optage dette Tillæg paa dette. Der foreligger i Finantsloven bestemte Tilfælde, i hvilke visse Militære skulle sættes paa Kantonnementsfod. Det er til Exempel Tilfældet med Leiren ved Hald og med den Besætning, der ligger paa Søforterne, hvorimod der hidtil ikke i Finantslovsforslaget har været optaget Noget om Leiren paa Almager. Jeg skal nu ikke benegte, at denne Leir, saalænge de nuværende Garnisonsforhold bestaa, er en aarlig tilbagevendende Leir; men desuagtet vil Antallet af de Personer, af det Befalingspersonale, der bliver udfommanderet til denne Leir, kunne være Værling undertastet; deres personlige Forhold med Hensyn til Afstanden fra Leiren kan ogsaa være Værling undertastet, saaledes at det vil have sine Vanskeligheder at budgettere denne Konto paa en noget tilfredsstillende Maade. At den kan budgetteres, skal jeg naturligvis ikke benegte, og jeg kan heller ikke egentlig se, at det for en Krigsminister vilde have stor Betænelighed for Fremtiden, naar han havde taget den Beslutning stadig at uddele dette Kantonnementsstillæg, da ogsaa at optage det paa Finantsloven. Det ærede Udvalgs Ordfører har i Dag fremhævet, at der gjentagne Gange er stillet Opfordring til Krigsministeriet om at tildele saadanne Kantonnementsstillæg, og det er støttet til den Skrivelse, der fra Krigsministeriet i sin Tid er tilstillet Statsrevisionen. Jeg skal med Hensyn til dette Udtryk: „gjentagne Opfordringer“ og med Hensyn til den daværende Krigsministers formentlige Forpligtelse til paa Finantslovsforslaget for 1872—73 at optage et Beløb, som svarede til dette Kantonnementsstillæg, tillade mig at oplyse, at, saa vidt jeg i dette Dieblis erindrer, fremkom det første Andragende om, at disse militære Personer maatte blive satte paa Kantonnementsfod, i Foraaret 1870, og den daværende Krigsminister resolverede i Slutningen af Mai Maaned, at et saadant Kantonnementsstillæg ikke kunde tilstaaes. Jeg antager, at det var væsentlig af Hensyn til den Lov, der kort Tid i Forveien, nemlig under 14de Mai, var emaneret netop om Kantonnements- og Feltskiltlæg osv. I Aaret 1871 indkom der paany et Andragende i samme Retning, som blev mig, der den Gang havde den Ære at være Krigsminister, foredraget. Jeg havde imidlertid Betæneligheder ved at gaa ind derpaa og negtede at give mit Samtykke dertil. I Foraaret 1872 blev Andragendet fornyet, og det blev den Gang gjort mig endnu mere indlysende, end Aaret i Forveien, at disse Officerer og Sergenter vare stillede under særdeles ugunstige Vilkaar og vare under helt andre Forhold end de Menige, Underkorporalerne og Korporalerne. Disse Sidste ville nemlig altid i Leiren være omtrent under de samme Forplejningsforhold, som naar de ligge i Kaserne, hvorimod Forholdet stiller sig

helt anderledes for Officerer og Sergenter, ikke alene paa Grund af Leirens længere Fjernelse fra Kjøbenhavn, men ogsaa derved, at de, paa Grund af den stigende Vanskelighed ved at skaffe sig Husleilighed her i Kjøbenhavn, ere tvungne til at søge Boliger i Udkanten af Byen og saaledes ligefrem blive nødsagede til at føre en dobbelt Husboldning, der med den Lønning, der for Tiden er tillagt dem, og med de nuværende Priser for alle Livsforbrøndenheder maa falde meget trykkende paa dem. I 1872 gik jeg saaledes ind paa Forlangendet om at tilstaa dem Kantonnementsstillæg, men det var første Gang, det skete, og deri synes mig, ligger allerede en tilstrækkelig Grund for, at det ikke er blevet optaget paa det heromhandlede Finantsoverslag. Hvad den nuværende høitagtede Krigsminister vil bestemme sig til, om han agter at optage det paa Finantsloven eller ikke, ved jeg ikke. Jeg vil kun tillade mig at bemærke, at det forekommer mig, at Landstingets Udvalg har i sin Betænkning støttet Statsrevisionens Anskuelse og altsaa i den Retning lagt et endnu stærkere Tryk paa Ministeren, men det forekommer mig, at denne Udgift helt naturligt hører hjemme paa den Konto, under hvilken den er afholdt, og at der egentlig talt ikke er nogen særlig Grund til at lægge denne Konto forhøiet med et vist bestemt kalkulatorisk Beløb.

Fischer: Dersom den Indstilling, Statsrevisionen har gjort ved Krigsministeriet, bliver vedtagen, hvad sker saa? Ja, det staar der ligefrem, saa passerer Udgiften. Men dersom Indstillingen bliver forkastet, hvad sker saa? Ja, saa passerer Udgiften ogsaa. Altsaa, forsaavidt er det aldeles ligegyldigt, enten man vedtager eller forkaster Indstillingen. Jeg skal imidlertid tillade mig at fremfætte et Par Bemærkninger med Hensyn til Indstillingens Betydning, da det dog er ønskeligt, at denne staar ret klar, inden man skrider til Afstemning. Jeg tillader mig da at minde om, at det i tidligere Tid var Skik, at enhver enkelt Overskrivelse af Finantslovens Konti var Gjenstand for en speciel Votering, naar Rigsdagen fattede Beslutning angaaende Statsregnskabet. Der var altsaa ligesaa mange Indstillinger som Overskrivelser, og i Reglen var det et stort Antal; det var dengang et endnu større Antal end for Dieblis ket. Man syntes imidlertid, at Rækken blev for lang, og ønskede derfor at afskorte den, hvilket da skete derved, at man overgav Statsrevisionen den Myndighed at afgjøre de Overskrivelser, med Hensyn til hvilke den ikke nærede nogen Tvivl om, at de burde passere. Derved er det sket, at der nu kun fremkommer ganske enkelte Indstillinger fra Statsrevisionen, og disse gaa enten ud paa at udtale en Misbilligelse over, at en Overskrivelse har fundet Sted, i hvilket Tilfælde der ingen Misforstaaelse kan finde Sted, eller, som her, ud paa, at der skal være en udtrykkelig Beslutning